

Arrest

nr. 249 700 van 23 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Dawrankhel, gelegen in het district Chak in de provincie Maidan Wardak. U bent een Pashtoun van etnische origine.

Ongeveer 15 jaar geleden bent u in Kandahar beginnen werken voor een bedrijf, X genaamd, dat watertankers leverde aan buitenlanders. Eerst zette u in dat kantoor zelf thee en poetste u materialen. Vervolgens werd u twee keer uitgezonden naar een Amerikaanse basis. Eerst ging u naar

de basis in Bakwa, gelegen in de provincie Farah. Vervolgens ging u naar de basis in Arghandab in de provincie Kandahar. U reed binnen deze twee legerbasissen rond met een watertanker om proper water aan te brengen. Het vuile water dumpte u buiten de legerbasissen.

Nadat uw contract met dit bedrijf afgelopen was, bent u in 1393 - dit jaar loopt van 21 maart 2014 tot 20 maart 2015 volgens de Gregoriaanse kalender - beginnen werken als politieagent bij de grenspolitie in het hoofdkwartier te Kaboel. Uw enige opdracht bestond erin het gebouw te bewaken van op de bewakingstoren.

Op een dag kwamen talibs naar uw woning in uw dorp. Ze vroegen uw moeder waar u was. Ze zei hen dat u op uw werk was, maar ze geloofden haar niet. Ze zeiden dat u bij de politie werkte en vroegen u via uw moeder om te stoppen met uw werk voor de politie. Hierna belde uw moeder u op en vertelde wat er was gebeurd. Ze waarschuwde u om niet naar huis te komen. Anders zou u door hen worden gevat en gedood.

Twee dagen later stonden er opnieuw talibs aan de deur. Uw moeder zei hen opnieuw dat u op uw werk was. Weerom zeiden de taliban dat ze 100% zeker waren dat u bij de politie zat en ze dreigden ermee u te vermoorden waar ze u ook zouden tegenkomen. Ook zeiden ze dat u ervan de schuld zou krijgen indien er hen iets zou overkomen. Vervolgens belde uw moeder u op, vertelde wat er was gebeurd en vroeg u om uzelf zo snel mogelijk in veiligheid te brengen.

Ongeveer een week later hebben de taliban de imam van de moskee gecontacteerd. Hij liet aan uw broer weten dat hij van de taliban had gehoord dat ze u zochten en hij moest uw familie laten weten dat u uw werk bij de politie diende te verlaten. Zo niet zouden ze u doden indien ze u ergens zouden tegenkomen.

Drie dagen later, meer bepaald in de vijfde maand van 1397 - juli/augustus 2018 volgens de Gregoriaanse kalender - verliet u Afghanistan.

Op 20 november 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in in Slovenië. U gaf er een valse familienaam en geboorteplaats op. Vervolgens reisde u door naar België waar u op 8 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Uw echtgenote, uw kinderen, uw ouders, uw broers en uw zussen verblijven allemaal nog in uw huis in Dawrankhel.

U legt volgende documenten neer: vijf brieven van het Amerikaanse leger, een appreciatiecertificaat van het Amerikaanse leger, een certificaat van een acht weken durende politieopleiding dd. 07.03.1393, een badge van de New Kabul Bank, een badge op naam van Mahmad Aleem dd. 07.06.2011, een badge op naam van Mohammad Alim Ahmadi dd. 15.01.2009, een kleurenkopie van een politiebadege geldig tot 23.01.1396 en 13 foto's. Daarnaast ontving het CGVS op 29 juli 2020 een e-mail van uw advocaat en op 3 augustus 2020 een e-mail van uw sociaal assistent met de vraag om de termijn van acht werkdagen om opmerkingen te geven op de notities van het persoonlijk onderhoud, te verlengen. Vervolgens ontving het CGVS nog een e-mail van uw advocaat dd. 17 augustus 2020 met daarin één opmerking omtrent de notities van het persoonlijk onderhoud en een kopie van bankafschriften.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat **er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde tewerkstelling als politieagent bij de grenspolitie sedert 1393** – dit jaar loopt van 21 maart 2014 tot 20 maart 2015 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier).

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u vaag blijft wanneer wordt doorgevraagd op zaken die u tijdens uw twee maanden durende opleiding als politieagent heeft geleerd. U stelt dat u er bewakings- en fouilleringstechnieken leerde en dat u er leerde mensen te controleren en verdachte situaties te herkennen (CGVS, p. 17). Ook haalt u aan dat u veel tijdens praktijklessen leerde en veel minder tijdens theorielessen (CGVS, p. 17). Echter, wanneer u hierna wordt gevraagd om te vertellen over de bewakingstechnieken die u leerde, antwoordt u naast de vraag door te stellen dat het vooral ging over de gedragsregels van de politie, hoe men het kantoor moet binnenwandelen en hoe men zich moet gedragen (CGVS, p. 18). Dit zijn geen bewakingstechnieken. Wanneer vervolgens wordt gevraagd om meer te vertellen over hoe u verdachte situaties kunt herkennen - hetgeen u zelf aangaf in de opleiding te hebben geleerd -, antwoordt u eerst dat u er explosieven en landmijnen leerde herkennen en vervolgens dwaalt u weer af door te stellen dat het vooral over de taak van de politie in de samenleving ging en het feit dat de politie eerst alle sociale regels en wetten op zichzelf moest toepassen om vervolgens aan de andere mensen te vragen om ze toe te passen (CGVS, p. 18). Wanneer hierna wordt gevraagd hoe men landmijnen herkent, stelt u dat er twee soorten landmijnen zijn waarna u weerom begint te vertellen over het feit dat u er geleerd heeft over politieprincipes, over hoe u een kantoor moet binnengaan en over hoe en wanneer u moet groeten (CGVS, p. 18). Daarna wordt gevraagd om die twee soorten landmijnen te beschrijven. Echter, u komt niet verder dan te stellen dat er tijdens de opleiding enkel werd gezegd dat bij de ene personeel wordt gevisieerd en bij de andere voertuigen (CGVS, p. 18). Aangezien u zelf aangaf dat u leerde landmijnen te herkennen tijdens de opleiding, is het erg opmerkelijk dat u deze landmijnen helemaal niet kunt beschrijven. Bovendien is het kunnen herkennen van landmijnen wanneer u tewerkgesteld wordt bij de grenspolitie geen overbodige luxe waardoor het onwaarschijnlijk is dat er tijdens de opleiding enkel is verteld dat er twee soorten landmijnen bestaan doch niet werd verteld hoe deze twee soorten kunnen worden herkend.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de agenten van de grenspolitie die aan een grensovergang zoals Torkham tewerkgesteld zijn, vragen naar het paspoort van de mensen alvorens hen toe te laten tot het grondgebied (CGVS, p. 20). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om een Afghaans paspoort te beschrijven op het moment dat u bij de grenspolitie werkte, duurt het even vooraleer u antwoordt en stelt u uiteindelijk dat het een rode cover heeft, dat dit alles is wat u er nog van weet en dat u het voor de rest niet meer kunt herinneren (CGVS, p. 20). Wat betreft de duur van een paspoort zegt u dat er paspoorten zijn van één jaar en paspoorten van 5 jaar. Gevraagd naar het verschil tussen die paspoorten zegt u dat de geldigheidsduur het enige verschil is tussen die paspoorten (CGVS, p. 20). Echter, sinds 2015 heeft een regulier Afghaans paspoort een groen-blauwe kleur (zie administratief dossier). Er is enkel sprake van een geldigheidsduur van vijf jaar. De oude reguliere paspoorten hadden een geldigheidsduur van één of vijf jaar. Er bestaat voorts een rood paspoort maar dit betreft een dienstpaspoot dat enkel wordt uitgegeven op officiële bezoeken aan overheidsmedewerkers, legerofficieren, kinderen van diplomatiek personeel en dergelijke. Dit paspoort is tien jaar geldig. Daarnaast bestaan er nog blauwe – “speciale” – en zwarte – “diplomatieke” – paspoorten. Het speciale paspoort heeft ook een geldigheidsduur van 5 jaar. Bovenstaande uiterst vage en incorrecte verklaringen – u haalt louter rode paspoorten aan met een geldigheid van één en vijf jaar – op een essentieel aspect in het werk van de grenspolitie is erg opmerkelijk. Zeker aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u dezelfde opleiding heeft genoten als de agenten die aan de grensovergangen tewerkgesteld werden, ongeacht het feit of deze laatste al dan niet nog een extra opleiding heeft gevolgd (CGVS, p. 20).

Tevens verklaart u initieel expliciet dat u tijdens de opleiding niet heeft leren lezen en schrijven (CGVS, 17). Ook haalt u dit niet aan wanneer gevraagd wordt wat u tijdens de opleiding allemaal heeft geleerd (CGVS, p. 17). Echter, wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat de protection officer dacht dat leren lezen en schrijven wel in de opleiding vervat zat, verandert u uw verklaringen en stelt u dat u tijdens uw opleiding wel heeft leren lezen en schrijven maar dat u niet kunt lezen en schrijven (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met de vaststelling dat u eerder zei dat u niet heeft leren lezen of schrijven, stelt u dat u niet zei dat lezen en schrijven er niet in zat maar dat u het niet heeft kunnen leren (CGVS, p. 21). Deze post factum verklaring overtuigt allerminst.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u meermaals verklaart dat u de opleiding heeft voltooid in de eerste maand van 1393 (CGVS, p. 8, 17 & 22). Op het door u neergelegde certificaat van een acht weken durende politieopleiding dd. 07.03.1393 wordt nochtans vermeld dat deze opleiding duurde van

10.01.1393 tot 07.03.1393 (document 3). Geconfronteerd met de inhoud van dit certificaat, ontkent u dit en herhaalt u dat u afstudeerde in de eerste maand (CGVS, p. 22). Echter, hiermee wordt bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins opgeheven.

Bovendien moet worden opgemerkt dat deze politiebadge slechts geldig is tot 23.01.1396. Dit komt overeen met 12 april 2017 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier). Echter, uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u nog tot ongeveer eind juli 2018 zou hebben gewerkt als politieagent. Immers, u verklaart als politieagent te hebben gewerkt tot aan uw vertrek en te zijn vertrokken ongeveer vijf maanden voor uw verzoek om internationale bescherming in België op 8 januari 2019 (CGVS, p. 24 : verklaring DVZ, punt 37). Dit impliceert dat uw politiebadge al meer dan 15 maanden vervallen was ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat dat klopt, dat u uw contract had verlengd maar dat het even duurde vooraleer er nieuwe kaarten afgeleverd werden en dat het niet zoals hier is (CGVS, p. 24). Het is opmerkelijk dat u voor uw beweerde werk bij de grenspolitie tot aan uw vertrek in 2018 slechts een badge weet neer te leggen tot 2016.

Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

Wat betreft de drie neergelegde foto's waarvan u verklaart dat deze zijn genomen wanneer u werkte bij de politie, moet worden opgemerkt dat op deze foto's de volgende data worden vermeld: 02.11.2013, 03.11.2013 en 09.11.2013 (CGVS, p. 26 ; document 6). Echter, u verklaart dat u uw twee maanden durende opleiding heeft beëindigd in de eerste maand van 1393 (CGVS, p. p. 8, 17 & 22). Deze maand begint op 21 maart 2014 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier). Geconfronteerd met de vaststelling dat deze foto's dateren van vooraleer u bij de politie bent beginnen werken, ontkent u dit (CGVS, p. 26). Echter, hiermee is bovenstaande vaststelling geenszins verklaard. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Omwille van het geheel aan bovenstaande verklaringen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde tewerkstelling bij de grenspolitie. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de door u verklaarde problemen met de taliban in de weken voor uw vertrek uit Afghanistan in 2018 het gevolg zijn van uw verklaarde werkzaamheden bij de grenspolitie (CGVS, p. 27), kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde problemen met de taliban.

Daarnaast zijn er een aantal opmerkingen te formuleren omtrent uw verklaarde tewerkstellingen in het verleden voor het bedrijf Yasser Milad dat watertankers levert aan buitenlanders en waarbij u enige tijd in twee Amerikaanse legerbasissen proper water heeft vervoerd en vuil water gedumpt met een watertanker (CGVS, p. 7, 12 & 13).

Zo blijft u erg vaag wanneer gevraagd wordt wanneer u voor dit bedrijf en in de legerbasissen heeft gewerkt. Meer bepaald kunt u geen indicatie geven van hoelang u bij de Amerikanen heeft gewerkt (CGVS, p. 6). U stelt dat het allemaal op uw documenten staat (CGVS, p. 6). Ook wanneer hierna gevraagd wordt hoelang ongeveer u voor het bedrijf heeft gewerkt, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 6). Gevraagd waar u het langst heeft gewerkt, bij de Amerikanen dan wel in het bedrijf, antwoordt u dat u op beide plaatsen heeft gewerkt en dat u niet in uw geheugen heeft zitten hoelang u op welke plaats heeft gewerkt (CGVS, p. 6). Daarna wordt verduidelijkt dat de protection officer enkel wil weten waar u het langst heeft gewerkt. U antwoordt hierop dat het 15 jaar in totaal was, dat u twee keer onder contract bij de Amerikanen lag en voor de rest in het bedrijf heeft gewerkt (CGVS, p. 6). Wanneer hierna gevraagd wordt hoelang die contracten bij de Amerikanen duurden, stelt u dit niet te weten, stelt u dat u er geen indicatie over kunt geven maar dat het wel in de door u neergelegde documenten staat (CGVS, p. 6). Het is opmerkelijk dat u niet eens bij benadering kunt zeggen hoelang u in die 15 jaar bij de Amerikanen in de basis heeft gewerkt en hoelang in het bedrijf zelf heeft gewerkt. Bovendien wordt in de vijf brieven van het Amerikaanse leger en het appreciatiecertificaat van het Amerikaanse leger enkel vermeld dat u van juni 2008 tot mei 2009 en in 2011 werkte in twee Amerikaanse legerbasissen doch het bevat geen specifieke begin- en einddata van uw tewerkstelling daar.

Volledigheidshalve moet omtrent deze documenten worden opgemerkt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Wat betreft de twee badges van uw werk als vrachtwagenchauffeur dient te worden opgemerkt dat op de ene een volledig andere geboortedatum vermeld, met name 1 januari 1997, dan op de andere waar 1 januari 1984 staat. Ook in dit verband moet worden gewezen naar het gemak waarmee (ver)vals(t)e Afghaanse documenten kunnen worden bekomen. Wat betreft de overige 10 foto's die u neerlegt en waarvan u verklaart dat deze zijn genomen wanneer u in de Amerikaanse legerbasis ten westen van Kabul was (CGVS, p. 26 ; document 6), moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

De bankkaart van de New Kabul Bank kan enkel aantonen dat u een bankkaart had bij de betreffende bank doch bevat geen enkele informatie betreffende de door u aangehaalde werkzaamheden.

De kopie van bankafschriften op uw naam bevat louter informatie omtrent uw bankverrichtingen en stortingen ten gunste van u doch kan evenmin uw verklaarde tewerkstellingen aantonen.

Voorts moet worden opgemerkt dat uw tewerkstelling in het verleden voor een bedrijf dat watertankers levert aan buitenlanders en waarbij u enige tijd in twee Amerikaanse legerbasis ten westen van Kabul heeft vervoerd en vuil water gedumpt met een watertanker (CGVS, p. 7, 12 & 13), indien geloofwaardig quod non, op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban (zie supra). U verklaart ook expliciet dat u voor uw verklaarde problemen met de taliban net voor uw vertrek geen problemen heeft gekend met de taliban (CGVS, p. 28). Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de taliban op de hoogte zouden zijn van deze eerdere tewerkstellingen. Uw verklaring dat de taliban tegen de imam ook uw eerdere werkzaamheden voor het bedrijf en de Amerikanen aanhaalden wanneer u wordt gevraagd of u ten tijde van uw werk voor de Amerikanen en het bedrijf problemen heeft gekend (CGVS, p. 28), is een verklaring die niet weet te overtuigen. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan deze verklaarde problemen (zie supra). Volledigheidshalve dient hieromtrent te worden opgemerkt dat u deze verwijzing van de taliban naar uw eerdere tewerkstellingen niet vermeld heeft tijdens uw vrij relaas (CGVS, p. 27). Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden voor dit bedrijf en in de legerbasis reeds jaren geleden gestaakt hebt en dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of autoriteiten samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Ook uit recente informatie in dit verband kan worden afgeleid dat hoewel de taliban over informanten beschikken in de Afghaanse hoofdstad, zij zich nog steeds richten op hoge profielen. Wat betreft lagere profielen zoals u – u was chauffeur van een watertanker die proper water aanvoerde en vuil water dumpte in twee legerbasis – blijft het risico eerder laag dat zij en/of hun familieleden door de taliban zou worden gevisieerd (EASO, COI report, Afghanistan, Individuals targeted by armed actors in the conflict, december 2017, p. 61-64). Het risico om te worden gevisieerd kan volgens informatie wel hoger zijn indien er sprake zou zijn van een of andere persoonlijke vete, rivaliteit of conflict. Uit uw verklaringen kan echter geen enkele aanwijzing hiervoor worden afgeleid. Immers, er kan geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden tewerkstelling bij de grenspolitie en uw beweerde problemen met de taliban.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate

van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers

om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de

Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U voert aan dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Wardak en verwijst hierbij naar uw vrees voor de taliban. U stelt dat u omwille van uw verklaarde werkzaamheden voor het bedrijf Yasser Milad, uw verklaarde werkzaamheden in twee legerbassissen en uw verklaarde werkzaamheden bij de grenspolitie gevisieerd zal worden door de taliban. Hierbij dient opgemerkt te worden dat onder 'persoonlijke omstandigheden' in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat een verzoeker in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Door te verwijzen naar verklaarde werkzaamheden, verwijst u evenwel naar persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een groter risico loopt het slachtoffer te worden van doelgericht geweld. U toont bovendien niet aan dat u omwille van uw aangehaalde werkzaamheden minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld kan vermijden door tijdelijk bescherming op te zoeken bij aanslagen en gevechten alsook minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld zal kunnen inschatten. Aangezien de door u aangehaalde persoonlijke elementen niet kunnen worden aangemerkt als omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, maakt u niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat u een groter risico zou lopen het slachtoffer te worden van doelgericht geweld kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat de door u aangehaalde omstandigheden verband houden met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u werkzaam zou zijn geweest in een legerbasis en bij de grenspolitie maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra).

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. In verband met de e-mail van uw advocaat dd. 29 juli 2020 en de e-mail van uw sociaal assistent dd. 3 augustus 2020 met de vraag om de termijn van acht werkdagen om opmerkingen te geven op de notities van het persoonlijk onderhoud, te verlengen omdat u 14 dagen in quarantaine moest, dient te worden opgemerkt dat dit verzoek is ingewilligd. Wat betreft de e-mail van uw advocaat

dd. 17 augustus 2020 waarin één opmerking werd gegeven omtrent de notities van het persoonlijk onderhoud, met name de toevoeging dat u naast de kalashnikov ook nog de Pika en het handpistool leerde te hanteren, moet worden opgemerkt dat ook deze toevoeging geen ander licht kan werpen op bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van “art. 48/3 Vw., van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht, doordat verwerende partij geheel ten onrechte geen geloof hecht aan de herkomst en vluchtmotieven van verzoeker”.

Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van “artikel 48/4 Vw. en van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel), aangezien het CGVS niet het statuut van subsidiaire bescherming toekent”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat **er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde tewerkstelling als politieagent bij de grenspolitie sedert 1393** – dit jaar loopt van 21 maart 2014 tot 20 maart 2015 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier).

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u vaag blijft wanneer wordt doorgevraagd op zaken die u tijdens uw twee maanden durende opleiding als politieagent heeft geleerd. U stelt dat u er bewakings- en fouilleringstechnieken leerde en dat u er leerde mensen te controleren en verdachte situaties te herkennen (CGVS, p. 17). Ook haalt u aan dat u veel tijdens praktijklessen leerde en veel minder tijdens theorielessen (CGVS, p. 17). Echter, wanneer u hierna wordt gevraagd om te vertellen over de bewakingstechnieken die u leerde, antwoordt u naast de vraag door te stellen dat het vooral ging over de gedragsregels van de politie, hoe men het kantoor moet binnenwandelen en hoe men zich moet gedragen (CGVS, p. 18). Dit zijn geen bewakingstechnieken. Wanneer vervolgens wordt gevraagd om meer te vertellen over hoe u verdachte situaties kunt herkennen - hetgeen u zelf aangaf in de opleiding te hebben geleerd -, antwoordt u eerst dat u er explosieven en landmijnen leerde herkennen en vervolgens dwaalt u weer af door te stellen dat het vooral over de taak van de politie in de samenleving ging en het feit dat de politie eerst alle sociale regels en wetten op zichzelf moest toepassen om vervolgens aan de andere mensen te vragen om ze toe te passen (CGVS, p. 18). Wanneer hierna wordt gevraagd hoe men landmijnen herkent, stelt u dat er twee soorten landmijnen zijn waarna u weerom begint te vertellen over het feit dat u er geleerd heeft over politieprincipes, over hoe u een kantoor moet binnengaan en over hoe en wanneer u moet groeten (CGVS, p. 18). Daarna wordt gevraagd om die twee soorten landmijnen te beschrijven. Echter, u komt niet verder dan te stellen dat er tijdens de opleiding enkel werd gezegd dat bij de ene personeel wordt gevisieerd en bij de andere voertuigen (CGVS, p. 18). Aangezien u zelf aangaf dat u leerde landmijnen te herkennen tijdens

de opleiding, is het erg opmerkelijk dat u deze landmijnen helemaal niet kunt beschrijven. Bovendien is het kunnen herkennen van landmijnen wanneer u tewerkgesteld wordt bij de grenspolitie geen overbodige luxe waardoor het onwaarschijnlijk is dat er tijdens de opleiding enkel is verteld dat er twee soorten landmijnen bestaan doch niet werd verteld hoe deze twee soorten kunnen worden herkend.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de agenten van de grenspolitie die aan een grensovergang zoals Torkham tewerkgesteld zijn, vragen naar het paspoort van de mensen alvorens hen toe te laten tot het grondgebied (CGVS, p. 20). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om een Afghaans paspoort te beschrijven op het moment dat u bij de grenspolitie werkte, duurt het even vooraleer u antwoordt en stelt u uiteindelijk dat het een rode cover heeft, dat dit alles is wat u er nog van weet en dat u het voor de rest niet meer kunt herinneren (CGVS, p. 20). Wat betreft de duur van een paspoort zegt u dat er paspoorten zijn van één jaar en paspoorten van 5 jaar. Gevraagd naar het verschil tussen die paspoorten zegt u dat de geldigheidsduur het enige verschil is tussen die paspoorten (CGVS, p. 20). Echter, sinds 2015 heeft een regulier Afghaans paspoort een groen-blauwe kleur (zie administratief dossier). Er is enkel sprake van een geldigheidsduur van vijf jaar. De oude reguliere paspoorten hadden een geldigheidsduur van één of vijf jaar. Er bestaat voorts een rood paspoort maar dit betreft een dienstpaspoot dat enkel wordt uitgegeven op officiële bezoeken aan overheidsmedewerkers, legerofficieren, kinderen van diplomatiek personeel en dergelijke. Dit paspoort is tien jaar geldig. Daarnaast bestaan er nog blauwe – “speciale” – en zwarte – “diplomatieke” – paspoorten. Het speciale paspoort heeft ook een geldigheidsduur van 5 jaar. Bovenstaande uiterst vage en incorrecte verklaringen – u haalt louter rode paspoorten aan met een geldigheid van één en vijf jaar – op een essentieel aspect in het werk van de grenspolitie is erg opmerkelijk. Zeker aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u dezelfde opleiding heeft genoten als de agenten die aan de grensovergangen tewerkgesteld werden, ongeacht het feit of deze laatste al dan niet nog een extra opleiding heeft gevolgd (CGVS, p. 20).

Tevens verklaart u initieel expliciet dat u tijdens de opleiding niet heeft leren lezen en schrijven (CGVS, 17). Ook haalt u dit niet aan wanneer gevraagd wordt wat u tijdens de opleiding allemaal heeft geleerd (CGVS, p. 17). Echter, wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat de protection officer dacht dat leren lezen en schrijven wel in de opleiding vervat zat, verandert u uw verklaringen en stelt u dat u tijdens uw opleiding wel heeft leren lezen en schrijven maar dat u niet kunt lezen en schrijven (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met de vaststelling dat u eerder zei dat u niet heeft leren lezen of schrijven, stelt u dat u niet zei dat lezen en schrijven er niet in zat maar dat u het niet heeft kunnen leren (CGVS, p. 21). Deze post factum verklaring overtuigt allerminst.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u meermaals verklaart dat u de opleiding heeft voltooid in de eerste maand van 1393 (CGVS, p. 8, 17 & 22). Op het door u neergelegde certificaat van een acht weken durende politieopleiding dd. 07.03.1393 wordt nochtans vermeld dat deze opleiding duurde van 10.01.1393 tot 07.03.1393 (document 3). Geconfronteerd met de inhoud van dit certificaat, ontkent u dit en herhaalt u dat u afstudeerde in de eerste maand (CGVS, p. 22). Echter, hiermee wordt bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins opgeheven.

Bovendien moet worden opgemerkt dat deze politiebadge slechts geldig is tot 23.01.1396. Dit komt overeen met 12 april 2017 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier). Echter, uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u nog tot ongeveer eind juli 2018 zou hebben gewerkt als politieagent. Immers, u verklaart als politieagent te hebben gewerkt tot aan uw vertrek en te zijn vertrokken ongeveer vijf maanden voor uw verzoek om internationale bescherming in België op 8 januari 2019 (CGVS, p. 24 : verklaring DVZ, punt 37). Dit impliceert dat uw politiebadge al meer dan 15 maanden vervallen was ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat dat klopt, dat u uw contract had verlengd maar dat het even duurde vooraleer er nieuwe kaarten afgeleverd werden en dat het niet zoals hier is (CGVS, p. 24). Het is opmerkelijk dat u voor uw beweerde werk bij de grenspolitie tot aan uw vertrek in 2018 slechts een badge weet neer te leggen tot 2016.

Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

Wat betreft de drie neergelegde foto's waarvan u verklaart dat deze zijn genomen wanneer u werkte bij de politie, moet worden opgemerkt dat op deze foto's de volgende data worden vermeld: 02.11.2013,

03.11.2013 en 09.11.2013 (CGVS, p. 26 ; document 6). Echter, u verklaart dat u uw twee maanden durende opleiding heeft beëindigd in de eerste maand van 1393 (CGVS, p. p. 8, 17 & 22). Deze maand begint op 21 maart 2014 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier). Geconfronteerd met de vaststelling dat deze foto's dateren van vooraleer u bij de politie bent beginnen werken, ontkent u dit (CGVS, p. 26). Echter, hiermee is bovenstaande vaststelling geenszins verklaard. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Omwille van het geheel aan bovenstaande verklaringen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde tewerkstelling bij de grenspolitie. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de door u verklaarde problemen met de taliban in de weken voor uw vertrek uit Afghanistan in 2018 het gevolg zijn van uw verklaarde werkzaamheden bij de grenspolitie (CGVS, p. 27), kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde problemen met de taliban.

Daarnaast zijn er een aantal opmerkingen te formuleren omtrent uw verklaarde tewerkstellingen in het verleden voor het bedrijf Yasser Milad dat watertankers levert aan buitenlanders en waarbij u enige tijd in twee Amerikaanse legerbasissen proper water heeft vervoerd en vuil water gedumpt met een watertanker (CGVS, p. 7, 12 & 13).

Zo blijft u erg vaag wanneer gevraagd wordt wanneer u voor dit bedrijf en in de legerbasissen heeft gewerkt. Meer bepaald kunt u geen indicatie geven van hoelang u bij de Amerikanen heeft gewerkt (CGVS, p. 6). U stelt dat het allemaal op uw documenten staat (CGVS, p. 6). Ook wanneer hierna gevraagd wordt hoelang ongeveer u voor het bedrijf heeft gewerkt, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 6). Gevraagd waar u het langst heeft gewerkt, bij de Amerikanen dan wel in het bedrijf, antwoordt u dat u op beide plaatsen heeft gewerkt en dat u niet in uw geheugen heeft zitten hoelang u op welke plaats heeft gewerkt (CGVS, p. 6). Daarna wordt verduidelijkt dat de protection officer enkel wil weten waar u het langst heeft gewerkt. U antwoordt hierop dat het 15 jaar in totaal was, dat u twee keer onder contract bij de Amerikanen lag en voor de rest in het bedrijf heeft gewerkt (CGVS, p. 6). Wanneer hierna gevraagd wordt hoelang die contracten bij de Amerikanen duurden, stelt u dit niet te weten, stelt u dat u er geen indicatie over kunt geven maar dat het wel in de door u neergelegde documenten staat (CGVS, p. 6). Het is opmerkelijk dat u niet eens bij benadering kunt zeggen hoelang u in die 15 jaar bij de Amerikanen in de basis heeft gewerkt en hoelang in het bedrijf zelf heeft gewerkt. Bovendien wordt in de vijf brieven van het Amerikaanse leger en het appreciatiecertificaat van het Amerikaanse leger enkel vermeld dat u van juni 2008 tot mei 2009 en in 2011 werkte in twee Amerikaanse legerbasissen doch het bevat geen specifieke begin- en einddata van uw tewerkstelling daar.

Volledigheidshalve moet omtrent deze documenten worden opgemerkt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Wat betreft de twee badges van uw werk als vrachtwagenchauffeur dient te worden opgemerkt dat op de ene een volledig andere geboortedatum vermeld, met name 1 januari 1997, dan op de andere waar 1 januari 1984 staat. Ook in dit verband moet worden gewezen naar het gemak waarmee (ver)vals(t)e Afghaanse documenten kunnen worden bekomen. Wat betreft de overige 10 foto's die u neerlegt en waarvan u verklaart dat deze zijn genomen wanneer u in de Amerikaanse legerbasissen tewerkgesteld was (CGVS, p. 26 ; document 6), moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

De bankkaart van de New Kabul Bank kan enkel aantonen dat u een bankkaart had bij de betreffende bank doch bevat geen enkele informatie betreffende de door u aangehaalde werkzaamheden.

De kopie van bankafschriften op uw naam bevat louter informatie omtrent uw bankverrichtingen en stortingen ten gunste van u doch kan evenmin uw verklaarde tewerkstellingen aantonen.

Voorts moet worden opgemerkt dat uw tewerkstelling in het verleden voor een bedrijf dat watertankers levert aan buitenlanders en waarbij u enige tijd in twee Amerikaanse legerbasissen proper water heeft

vervoerd en vuil water gedumpt met een watertanker (CGVS, p. 7, 12 & 13), indien geloofwaardig quod non, op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban (zie supra). U verklaart ook expliciet dat u voor uw verklaarde problemen met de taliban net voor uw vertrek geen problemen heeft gekend met de taliban (CGVS, p. 28). Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de taliban op de hoogte zouden zijn van deze eerdere tewerkstellingen. Uw verklaring dat de taliban tegen de imam ook uw eerdere werkzaamheden voor het bedrijf en de Amerikanen aanhaalden wanneer u wordt gevraagd of u ten tijde van uw werk voor de Amerikanen en het bedrijf problemen heeft gekend (CGVS, p. 28), is een verklaring die niet weet te overtuigen. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan deze verklaarde problemen (zie supra). Volledigheidshalve dient hieromtrent te worden opgemerkt dat u deze verwijzing van de taliban naar uw eerdere tewerkstellingen niet vermeld heeft tijdens uw vrij relaas (CGVS, p. 27). Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uw werkzaamheden voor dit bedrijf en in de legerbasissen reeds jaren geleden gestaakt hebt en dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of autoriteiten samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Ook uit recente informatie in dit verband kan worden afgeleid dat hoewel de taliban over informanten beschikken in de Afghaanse hoofdstad, zij zich nog steeds richten op hoge profielen. Wat betreft lagere profielen zoals u – u was chauffeur van een watertanker die proper water aanvoerde en vuil water dumpte in twee legerbasissen – blijft het risico eerder laag dat zij en/of hun familieleden door de taliban zou worden gevisieerd (EASO, COI report, Afghanistan, Individuals targeted by armed actors in the conflict, december 2017, p. 61-64). Het risico om te worden gevisieerd kan volgens informatie wel hoger zijn indien er sprake zou zijn van een of andere persoonlijke vete, rivaliteit of conflict. Uit uw verklaringen kan echter geen enkele aanwijzing hiervoor worden afgeleid. Immers, er kan geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden tewerkstelling bij de grenspolitie en uw beweerde problemen met de taliban.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker tracht zijn gebrekkige kennis over zijn tewerkstelling als politieagent te verschonen door te wijzen op zijn analfabetisme, het feit dat hij geen volwaardige basisopleiding genoten heeft en het feit dat zijn enige taak het bewaken van het hoofdgebouw en herkennen van verdachte situaties was.

De Raad stelt vast dat verzoeker zelf verklaarde dat hij bewakingstechnieken leerde en leerde explosieven en landmijnen te herkennen tijdens zijn opleiding als politieagent bij de grenspolitie, maar wanneer tijdens het persoonlijk onderhoud verzoeker hier concreet naar wordt bevraagd, hij naast de vraag antwoordt en telkenmale afdwaalt zonder het bevraagde concreet toe te lichten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker geen enkele bewakingstechniek kan toelichten, noch de verschillende landmijnen kan omschrijven. Daarnaast kan verzoeker op de vraag een Afghaans paspoort te beschrijven slechts aangeven dat het rood van kleur was en dat er paspoorten zijn van één jaar en paspoorten van vijf jaar.

Het rode paspoort, dat verzoeker weet te vermelden is volgens de informatie aanwezig in het administratief dossier een dienstpaspoort dat enkel wordt uitgereikt aan overheidsmedewerkers, legerofficieren, kinderen van diplomatiek personeel en dergelijke. Het reguliere paspoort is volgens deze informatie geenszins rood van kleur, zoals verzoeker aangaf. Aangezien verzoeker als bewaker bij een grenspost was tewerkgesteld kan wel degelijk worden verwacht dat hij weet hoe een regulier Afghaans paspoort eruit ziet en wat de geldigheidsduur ervan is, ongeacht of het herkennen en lezen van de verschillende paspoorten in zijn opleiding vervat zat.

Waar verzoeker aangeeft dat hij geenszins beweerd heeft dat hij dezelfde opleiding heeft genoten als de agenten die aan de grensovergangen tewerkgesteld waren, kan worden vastgesteld dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud wel erg vage verklaringen daaromtrent aflegt. In de notities van het persoonlijk onderhoud werd het volgende opgetekend:

“die opleiding die u volgde: was die hetzelfde voor de mensen die in de grensposten tewerkgesteld werden? Het is niet aan de kandidaat zelf om te kiezen waar die tewerkgesteld wordt. Er wordt gekeken waar mensen tewerkgesteld moeten worden. Dus de mensen die aan de grensposten werken, hebben die dezelfde opleiding gehad als u, ja of nee? Ja, het zou kunnen dat ze een andere opleiding hebben gevolgd, naargelang hun scholing of opleidingsniveau. Datgene wat ik zei over paspoort (PP) en kleur, die zijn allemaal ongeveer bij benadering want in mijn hoofd kan ik niet bij dat soort zaken. De mensen die aan de grensposten zijn tewerkgesteld zijn, krijgen die nog een extra opleiding? Ja. Hoelang duurt die extra opleiding van die dan? Het gaat vaak om officieren die vaak naar het buitenland worden gestuurd voor opleidingsdoeleinden. Een groot deel van de mensen aan grensposten zijn geen officieren. Hebben die een extra opleiding gehad, ja of nee? Ze hebben misschien (mss) een ander opleiding gehad. Of mss zitten er ook mensen in zoals mij of mensen die beter geschoold zijn of zo, ik weet niet, allerlei mensen”(Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20, 21) (eigen onderlijning).

Waar verzoekschrift in het verzoekschrift stelt dat hij duidelijk heeft verklaard dat de mensen die aan de grensposten werken een extra opleiding krijgen, gaat hij voorbij aan de nuancering die hij direct na zijn antwoord tijdens het onderhoud aanbrengt. Verzoeker gaf immers onmiddellijk aan dat het vaak gaat om officieren die naar het buitenland worden gestuurd die een extra opleiding krijgen. En wanneer dan opnieuw voor een vierde maal gevraagd wordt of de gewone mensen die aan een grenspost werken ook een extra opleiding hebben gehad, komt verzoeker niet verder dan “misschien” en “ik weet het niet”.

Hieruit kan dan ook geheel niet worden afgeleid dat het herkennen en lezen van verschillende paspoorten niet tot zijn opleiding behoorde. Bovendien moet worden opgemerkt dat wanneer verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij niet kon lezen en schrijven, en vervolgens gesteld wordt dat hij in de praktijk toch in staat moet zijn om een paspoort te kunnen lezen als grenspolitie, verzoeker opnieuw niet verder komt dan het vage en ontwijkende antwoord “*Het is al een tijdje geleden, ik kan het me niet herinneren. Ik ben de waarheid aan het zeggen, ik lieg niet, als ik het niet weet kan ik het niet zeggen*” (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Indien het lezen en herkennen van de paspoorten niet tot zijn opleiding en takenpakket behoorde, kon redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij dit tijdens het onderhoud op een dergelijke manier verduidelijkte en zich niet verschuilt achter vage en nietszeggende antwoorden.

Hoe dan ook kan van verzoeker evenzeer worden verwacht dat hij een duidelijk beeld kan scheppen van zijn eigen opleiding en op welke wijze deze dan zou verschillen van de andere medewerkers aan een grenspost, *quod non*.

Verzoeker wijst er voorts op dat zijn opleiding meer dan zes jaar geleden plaatsvond waardoor het goed mogelijk is dat zich vergiste omtrent het tijdstip wanneer hij de opleiding precies volgde. Verzoeker kan ook hiermee niet overtuigen. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud tot driemaal toe bevestigde dat hij in de eerste maand van 1393 afstudeerde (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, 17, 22). Zelfs wanneer verzoeker vervolgens geconfronteerd wordt met het gegeven dat hij volgens het certificaat dat hij neerlegt in de eerste maand aan zijn opleiding begon, blijft hij bij zijn eerdere verklaringen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22). Aangezien verzoeker tot viermaal toe bevestigt dat hij afstudeerde in de eerste maand kan de mogelijkheid dat hij zich vergiste niet worden aangenomen, te meer verzoeker zelfs wanneer hij geconfronteerd wordt met zijn mogelijke vergissing formeel bij zijn standpunt blijft. Waar verzoeker aangeeft dat uit dit motief niet kan worden afgeleid dat zijn gehele asielrelaas ongeloofwaardig is, wijst de Raad erop dat het geheel is van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

Ditzelfde moet ook worden gesteld waar verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concreet moet aantonen dat de neergelegde documenten vals zijn en dat niet kan volstaan dat er naar algemene informatie wordt verwezen waaruit blijkt dat vele documenten in Afghanistan worden nagmaakt. Ook hier geldt dat het geheel is van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Overigens beschikken documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas en tewerkstelling ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving ervan worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Voor zover verzoeker meent dat de uittreksels van de bank zijn tewerkstelling bij de politie bewijzen, doet hij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met name dat deze afschriften louter informatie bevatten over zijn bankverrichtingen en ontvangen stortingen, maar geenszins zijn tewerkstelling kunnen aantonen.

Volgens verzoeker hecht het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te veel waarde aan de data op de foto's, die door hem kunnen worden verklaard. De stelling dat *“de datum op de foto telkens wanneer [de] batterijen leeg zijn [wordt] gereset, waardoor de datum telkens opnieuw naar de standaardinstellingen van begin november 2013 terugkeert”* is echter slechts een bewering die op geen enkele wijze objectief wordt onderbouwd. Dat het om slechts een losse bewering gaat, wordt bevestigd door de vaststelling dat deze datum telkens verschillend is, zo is de datum de ene keer 2 november 2013, dan weer 3 november 2013 en zelfs ook 9 november 2013. Aangezien het telkenmale een verschillende datum is, kan niet worden aangenomen dat het niet nader genoemde fototoestel waarmee de foto's zouden zijn gemaakt steeds terugkeert naar een standaardinstelling. Op de bijkomende foto's die verzoeker aan het verzoekschrift voegt en die onder meer ook zijn tewerkstelling bij het waterleveringsbedrijf moeten aantonen zijn zelfs nog andere data te zien die weliswaar moeilijk leesbaar zijn, maar waar op één foto toch de datum “6 november 2013” duidelijk zichtbaar is. Een dergelijk gekunsteld verweer volstaat dan ook geheel niet om de gedane vaststellingen te verklaren. Overigens moet worden opgemerkt dat aan foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aangeeft dat hij samen op de foto staat met een Afghaans parlamentslid en voormalig journalist, en op een andere foto met een bekende Afghaanse generaal moet dan ook worden opgemerkt dat deze foto's geen enkele garantie inhouden omtrent hun authenticiteit. Verzoeker toont evenmin aan dat de afgebeelde personen daadwerkelijk de door hem voorgehouden personen zijn. Opnieuw blijft verzoeker steken in louter beweringen.

Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet eens bij benadering kan zeggen hoelang hij bij de Amerikanen in de basis heeft gewerkt en hoelang in het bedrijf zelf, verwijst verzoeker naar het gegeven dat hij nooit onderwijs heeft genoten en analfabeet is. Er wordt door verzoeker geenszins concreet toegelicht op welke wijze het gebrek aan onderwijs en analfabetisme ertoe zouden leiden dat hij geen enkele inschatting kan maken van de tijdsperiode dat hij werkte in de Amerikaanse basis en het waterleveringsbedrijf.

De Raad stelt vast dat verzoeker doorheen zijn verklaringen wel degelijk bij machte is inschattingen van periodes in de tijd te maken. Zo kan hij op de Dienst Vreemdelingenzaken wel bij benadering aangeven hoelang hij verbleven is in de landen op doorreis naar België (Verklaring DVZ, vraag 37), kan hij aangeven dat zijn problemen ongeveer 15 à 20 dagen voor zijn vertrek begonnen (Vragenlijst, vraag 3.5), kan hij aangeven dat hij ongeveer vijf maanden voor zijn vertrek voor de laatste keer in Dawrankhel was (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5) en kan hij aangeven dat hij vier of vijf jaar bij de politie heeft gewerkt (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Hieruit blijkt dan ook geenszins dat het voor verzoeker moeilijk is om inschattingen van de tijd te maken omwille van zijn gebrek aan onderwijs en analfabetisme. Waar verzoeker aangeeft dat het voor hem één job is bij een bedrijf waarvoor hij uitgezonden werd naar andere plaatsen, kan hij zijn onwetendheid evenmin verschonen. Aangezien verzoeker zijn dagtaak bij het bedrijf eruit bestond thee te zetten en materialen te poetsen, terwijl hij op de Amerikaanse basis als chauffeur kon rondrijden met een watertanker, hetgeen toch wel twee duidelijk onderscheiden functies zijn (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 13), acht de Raad het geenszins aannemelijk dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn de periodes waarin hij deze duidelijk verschillende functies uitvoerde bij benadering te schetsen. Het argument dat het voor hem één job bij hetzelfde bedrijf is, overtuigt dan ook niet.

Waar verzoeker aangeeft in het verzoekschrift dat hij nooit is vervolgd geweest voor zijn tewerkstelling in Amerikaanse basissen, maar wel omdat hij voor de politie heeft gewerkt en ter staving naar algemene informatie verwijst waaruit blijkt dat de dreiging voor een politieagent reëel is in Afghanistan, kan niet volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Per aanvullende nota legt verzoeker ter terechtzitting nog foto's neer van zijn werk bij de Amerikanen en de politie en een medisch dossier. Wat betreft de foto's dient opgemerkt dat dit fotokopieën zijn en eenvoudig gemanipuleerd kunnen worden, waardoor zij verzoekers verklaringen evenmin op overtuigende wijze kunnen staven. Wat betreft het medisch dossier stelt de Raad vast dat dit eveneens fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat deze documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Zij volstaan dan ook niet om voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van

veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het

geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de “sliding scale”, zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke

omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U voert aan dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Wardak en verwijst hierbij naar uw vrees voor de taliban. U stelt dat u omwille van uw verklaarde werkzaamheden voor het bedrijf X, uw verklaarde werkzaamheden in twee legerbassissen en uw verklaarde werkzaamheden bij de grenspolitie geïsoleerd zal worden door de taliban. Hierbij dient opgemerkt te worden dat onder 'persoonlijke omstandigheden' in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat een verzoeker in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Door te verwijzen naar verklaarde werkzaamheden, verwijst u evenwel naar persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een groter risico loopt het slachtoffer te worden van doelgericht geweld. U toont bovendien niet aan dat u omwille van uw aangehaalde werkzaamheden minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld kan vermijden door tijdelijk bescherming op te zoeken bij aanslagen en gevechten alsook minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld zal kunnen inschatten. Aangezien de door u aangehaalde persoonlijke elementen niet kunnen worden aangemerkt als omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, maakt u niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat u een groter risico zou lopen het slachtoffer te worden van doelgericht geweld kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat de door u aangehaalde omstandigheden verband houden met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reële risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u werkzaam zou zijn geweest in een legerbasis en bij de grenspolitie maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra).".

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De bij onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie is deels dezelfde als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de provincie Wardak is gebaseerd en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie alsmede de informatie die door de verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht.

Waar verzoeker aangeeft dat uit de door hem bijgebrachte informatie duidelijk blijkt dat het (willekeurig) geweld in Afghanistan aan het opflakkeren is, toont hij niet aan dat de informatie aanwezig in het administratief dossier omtrent de veiligheidssituatie in Wardak niet actueel meer is, noch dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusie heeft getrokken.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF